

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, 27 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Alina Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2022 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa małoletniego S. J. reprezentowanego przez matkę E. T.

przeciwko M. G. (G.)

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji wniesionej przez powoda oraz pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 10 lutego 2022 r.

sygn. akt IV RC 453/21

1. oddala apelację powoda;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej;
3. oddala apelację pozwanego;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Alina Szymanowska

UZASADNIENIE

Małoletni powód S. J. działający przez matkę E. J. domagał się podwyższenia alimentów zasądzonych od pozwanego M. G. do kwoty 1500 zł miesięcznie od dnia 1.09.2021 r. oraz o udzielenie zabezpieczenia na czas trwania postępowania w zakresie alimentów w kwocie 1300 zł miesięcznie.

W odpowiedzi na pozew pozwany M. G. wniósł o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, wyrokiem z 10 lutego 2022 r.:

1. zasądził od pozwanego M. G. na rzecz małoletniego powoda S. J. alimenty w kwocie po 900 zł miesięcznie, płatne z góry, do dnia 10-go każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności, do rąk matki powoda E. T., poczynawszy od dnia 07 września 2021 r., w miejsce alimentów określonych w ugodzie z dnia 29 sierpnia 2012 r. zawartej w sprawie III RC 123/12 Sądu Rejonowego we Wrześni;

2. w pozostałym zakresie oddalił powództwo;
3. nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Poznań- Grunwald i Jeżyce w Poznaniu kwotę 248 zł tytułem zwrotu części kosztów sądowych;
4. zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1107,60 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego;
5. wyrokowi w punkcie 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności;
6. wyrokowi w punkcie 1 nadał klauzulę wykonalności.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły ustalenia faktyczne i rozważania prawne przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 308-317 akt).

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się małoletni powód, który wywiódł apelację, zaskarżając wyrok w części, tj. co do punktu 2. w zakresie, w jakim Sąd oddalił powództwo w części oraz co do punktu 4. zawierającego rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2. poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje. Ewentualnie powód wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

1) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, nie zaś swobodną, nadto sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logiki, ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, które to naruszenie miało istotny wpływ na wynik sprawy, skutkowało bowiem błędnym przyjęciem przez Sąd I instancji, że:

a) miesięczny koszt utrzymania małoletniego powoda wynosił 1800,00 zł, w sytuacji, gdy w rzeczywistości poszczególne koszty utrzymania małoletniego powoda są znacznie wyższe i wynosiły nie mniej niż średnio 3.000,00 zł miesięcznie. Sąd pominął wiele istotnych okoliczności obejmujących m.in. uśrednione wydatki roczne (lub kilkuletnie) matki powoda na m.in. wystrój i wyposażenie pokoju powoda, sprzęt elektroniczny do nauki itd. Sąd pominął także część wydatków odzieżowych i edukacyjnych matki powoda;

b) możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego kształtują się na poziomie ok. 3.500,00 zł netto miesięcznie, podczas gdy sytuacja majątkowa i zarobkowa pozwanego jest na o wiele wyższym poziomie. Pozwany pracuje w dobrze prosperującym przedsiębiorstwie swoich rodziców i z pewnością realnie otrzymuje wynagrodzenie wyższe niż to wynikające z przedłożonej umowy o pracę, ponadto pozwany ma wieloletnie doświadczenie jako sprzedawca-konsultant; zatem mógłby znaleźć pracę lepiej płatną niż ustalona przez Sąd kwota 3.500 zł (netto) miesięcznie;

c) pozwany zamieszkuje wraz z rodzicami; podczas gdy dysponuje on własnym oddzielnym domem wolnostojącym,

d) poprzez nieprzyznanie mocy dowodowej przedłożonym przez matkę powoda paragonom, podczas gdy w/w paragony stanowiły istotny dowód wydatków matki powoda ponoszonych celem utrzymania powoda,

2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającego na: błędnym uznaniu, iż wydatki matki powoda na korepetycje powoda są niezasadne bowiem ta jako anglistka może udzielać mu lekcji we własnym zakresie, podczas gdy dodatkowe lekcje powoda nie ograniczają się tylko do

lekcji angielskiego. Ponadto powód jest dzieckiem ze specjalnymi potrzebami (ADHD - zespół nadpobudliwości psychoruchowej z deficytem uwagi, zaburzenia opozycyjno-buntownicze) i musi być uczony przez korepetytorów o specjalnych kwalifikacjach (których matka powoda nie posiada),

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności: dokonaniu przez Sąd błędnej wykładni art. art. 135 § 3 pkt. 3 k.r.o. a w konsekwencji uznanie, iż otrzymywane przez matkę powoda świadczenie „500+” ma wpływ na określanie wysokości obowiązku alimentacyjnego pozwanego.

W odpowiedzi na apelację, pozwany wniósł o oddalenie apelacji powoda w całości, oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych za I i II instancję, oraz zwrotu kwoty 17 zł tytułem poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł również pozwany, zaskarżając wyrok w części, tj. co do punktów 1 oraz 3-6 i zarzucając:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 138 k.r.o. poprzez dowolne przyjęcie, iż nastąpiła istotna zmiana stosunków uzasadniająca wydanie wyroku podwyższającego rentę alimentacyjną, podczas gdy nie sposób uznać, iż doszło do istotnej zmiany stosunków, albowiem w istocie uzasadnione koszty utrzymania małoletniego dziecka spadły w stosunku do daty ostatniego sądowego ustalenia alimentów w dniu 29 sierpnia 2012 r. wyrokiem Sądu Rejonowego we Wrześni, sygn. akt: III RC 123/12;

2. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 135 § 1 k.r.o. poprzez:

- jego niewłaściwe zastosowanie i wyjście Sądu I instancji poza granice zakresu powództwa albowiem powód zastępowany przez matkę, oraz reprezentowany przez fachowego pełnomocnika jako podstawę wystąpienia z powództwem o podwyższenie renty alimentacyjnej wskazywał wzrost uzasadnionych potrzeb małoletniego uprawnionego, podczas gdy Sąd I Instancji dokonywał ustaleń i szczegółowych rozważań co do drugiej z przesłanek także, tj. możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego;
- posłużenia się nową, pozakodeksową przesłanką w zakresie miarkowania usprawiedliwionych bieżących potrzeb małoletniego przez pryzmat stopy życiowej obojga rodziców na stronie 8 uzasadnienia wyroku podczas, gdy Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż powód jest owocem nieformalnego związku jego matki z pozwanym tym samym Sąd dopuścił się implikowania nowej przesłanki pozakodeksowej w stosunku do ustalania uzasadnionych kosztów utrzymania. Z jednoczesnym brakiem wyjaśnienia, jaki wpływ ma powyższa ocena na generowanie uzasadnionych kosztów utrzymania i wychowania dziecka;
- błędnego ustalenia wysokości uzasadnionych potrzeb małoletniego poprzez dokonanie oceny, iż usprawiedliwione potrzeby małoletniego wynoszą precyzyjnie raz 1700 zł, innym razem ok. 1750-1800 zł, podczas gdy uzasadnione koszty utrzymania małoletniego powoda kształtują się na poziomie 1310-1360 zł, na którą kwotę składają się obecnie: wyżywienie 500 zł, udział w kosztach mieszkaniowych ok. 570 zł, odzież i obuwiu 100-150 zł, telefon 20 zł, leki ok. 40 zł, środki higieny ok. 50 zł, szkoła 30 zł;
- wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia wyroku poprzez wskazanie na stronie 3 uzasadnienia wyroku, iż „usprawiedliwione potrzeby małoletniego wynoszą (...) łącznie ok. 1750-1800 zł”, z kolei wskazanie na stronie 4 uzasadnienia wyroku, iż „w ocenie sądu, potrzeby te pozostają aktualnie na poziomie 1700 zł, w zakresie usprawiedliwionym, co zostanie omówione poniżej”, z kolei na stronie 6 uzasadnienia wyroku podano, iż „sąd ocenił, że aktualne potrzeby małoletniego w zakresie usprawiedliwionym (...) wynoszą łącznie ok. 1750-1800 zł miesięcznie”, z kolei na stronie 7 uzasadnienia wyroku wskazano, iż „sąd uznał, że w takiej sytuacji kwota łączna na potrzeby powoda w wysokości ok. 1750-1800 zł miesięcznie jest adekwatna”, z kolei na stronie 9 uzasadnienia wyroku podano, iż „w świetle wzrostu potrzeb po stronie małoletniego i ich aktualnej wysokości ok. 1750-1800 zł miesięcznie” podczas gdy przytoczone powyżej ustalenia Sądu I instancji stoją we wzajemnej sprzeczności i

opozycji do siebie, i należy przyjąć, że sąd miał na myśli kwotę 1700 zł tytułem uzasadnionych kosztów utrzymania dziecka;

3. sprzeczność istotnych ustaleń sądu rejonowego z zebrany w sprawie materiałem dowodowym poprzez przyjęcie, iż:

- na stronie 2 uzasadnienia wyroku, matka powoda pracując na umowę o pracę zarabia jako nauczyciel j. angielskiego w SP w D. za wynagrodzeniem netto 2800-2900 zł miesięcznie i na podstawie umowy cywilno-prawnej jako pedagog w SP (...) za wynagrodzeniem 3400 zł miesięcznie zgodnie z zaświadczeniami o zarobkach, podczas gdy w toku postępowania bezspornie wykazano poprzez przedłożone przez matkę powoda wyciągi z rachunku bankowego, notabene za 1/3 okresu nie przedłożone z wynikającego z zobowiązania nałożonego przez tut. Sąd, iż ww. zaświadczenia o zarobkach zostały sfalszowane poprzez podanie zaniżonych, nierzeczywistych zarobków, które w rzeczywistości na podstawie otrzymywanego wynagrodzenia na konto z tytułu umowy o pracę w SP w D. wynoszą ponad 4 000 zł netto miesięcznie (w okresie październik-grudzień 2021 r.), w SP (...) (na przelewach widnieje nazwa (...)) wynoszą ponad 4500 zł netto miesięcznie (w okresie wrzesień-listopad 2021 r.);
- matka powoda z ujawnionych wprost, w ostatecznym pisemnym stanowisku powoda datowanym na dzień 30 grudnia 2021 r., faktycznie wysłanym po dniu 13 stycznia 2022 r., oraz złożonych na rozprawie ww. obu zaświadczeń osiąga wynagrodzenie netto w łącznej wysokości 6100-6200 zł, podczas gdy matka powoda z czterech miejsc zatrudnienia osiąga, co zostało bezspornie wykazane poprzez przedłożone przez matkę powoda wyciągi z rachunku bankowego, notabene za 1/3 okresu wynikającego z zobowiązania nałożonego przez tut. Sąd, nie przedłożone, łącznie ponad 9755 zł netto miesięcznie. Przy czym i ta wartość jest znacznie niedoszacowana albowiem matka powoda lekceważąc zobowiązanie z tut. Sądu wybraowała wyciąg operacji za ostatnie 6 miesięcy z historii operacji za:
  - cały miesiąc sierpień 2021 r.;
  - cały miesiąc wrzesień 2021 r.;
  - w lipcu 2021 r. brakuje kart nr: 8, 10-11, 13-14, 16, 19-27;
  - w grudniu brakuje kart począwszy od 21 grudnia 2021 r. do końca miesiąca;
- Sądowi I Instancji umknęło, iż matka powoda nie przedłożyła zaświadczeń o zarobkach z trzeciego oraz czwartego miejsca zatrudnienia;
- Sądowi I Instancji umknęło, iż matka powoda osiąga wynagrodzenie z trzeciego oraz czwartego miejsca zatrudnienia, co zostało bezspornie wykazane poprzez przedłożone przez matkę powoda wyciągi z rachunku bankowego, notabene za 1/3 okresu wynikającego z zobowiązania nałożonego przez tut. Sąd, nie przedłożone, iż matka powoda otrzymuje w prywatnym żłobku i przedszkolu pn. (...) w D. wynagrodzenie w kwocie 1000 zł miesięcznie netto, z Fundacji (...) (na przelewach widnieje nazwa (...)) wynagrodzenie w kwocie 255 zł miesięcznie netto;
- przy pominięciu osiągniętych zarobków z trzeciego oraz czwartego miejsca zatrudnienia, iż matka powoda w pełni wykorzystuje swoje możliwości zarobkowe;
- w tym kontekście zupełnie niezrozumiałym są twierdzenia Sądu I instancji zawarte na stronie 4 uzasadnienia wyroku, iż „matka powoda w sposób wyczerpujący opisała swoją sytuację zarobkową, przedłożyła odpowiednie dokumenty, w tym poza zaświadczeniem o wynagrodzeniu, (...), także historię rachunków bankowych, zgodnie z wnioskiem strony przeciwnej”. Podczas gdy, matka powoda do tej pory ukrywa swoją rzeczywistą sytuację zarobkową, poprzez umyślne posługiwanie się nierzetelnymi zaświadczeniami o zarobkach, zataja historię rachunków bankowych (nadto zataja saldo na rachunku wbrew zobowiązaniu tut. Sądu), podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 1 lutego 2022 r. wielokrotnie kłamała na temat liczby miejsc, z których osiąga wynagrodzenie

za pracę, wysokości osiąganego dochodu, nieposiadania innego rachunku bankowego poza ujawnionym + kartą debetową. Z historii operacji wynikało, iż matka powoda przelewa po kilka tysięcy złotych, na ukryte konto, którego jest posiadaczką. Matka powoda każdorazowo oczekiwała udowodnienia przez drugą stronę, iż mija się z prawdą. Po każdorazowym wykazaniu poprzez historię rachunku znajdującą się w aktach sprawy, „przypominała” sobie o źródłach zatrudnienia oraz zarobkach. Powyższe zachowanie matki powoda winno uzmysłowić tut. Sądowi, iż niniejsze powództwo nie zostało wykazane, a matka powoda sabotuje dokonanie istotnych ustaleń pomimo nałożonego przez Sąd rygoru negatywnych skutków procesowych w razie jego niewykonania;

- na stronie 3 uzasadnienia wyroku, pozwany „ (...) nie posiadał informacji o kosztach miesięcznego utrzymania dzieci”, co w konsekwencji posłużyło Sądowi I instancji na stronie 5 uzasadnienia, do poczynienia wadliwych ustaleń, iż „Pozwany nie wie jakie są koszty utrzymania jego dzieci, z którymi mieszka pod jednym dachem (...) co może świadczyć o odpowiedniej i bezpiecznej stopie życiowej - brak potrzeby szczegółowego Uczenia wydatków, a z drugiej strony wydatki z rachunków bankowych matki powoda skrupulatnie, za pośrednictwem swojego pełnomocnika, wytykał.” podczas gdy pozwany zeznał, co zostało zarejestrowane oraz odnotowane w protokole rozprawy: czas 00:54:21, iż na dwoje pozostałych dzieci pozwany wydatkuje wraz z żoną 1300-1400 zł miesięcznie, co wskazuje, iż dalsze wywody Sądu są rażąco wadliwe oraz pozbawione podstaw faktycznych. W ocenie pełnomocnika pozwanego powyższe ustalenia Sądu rzutowały na treść zapadłego orzeczenia;
- na stronie 4 uzasadnienia wyroku, „Zdaniem Sądu (...) sytuacja finansowa matki powoda została przez nią w sposób jasny i niebudzący wątpliwości wykazana (...)” co stoi w oczywistej sprzeczności z treścią zeznań matki powoda, przedłożonymi przez matkę powoda dokumentami, w szczególności niewykonaniem zobowiązania tut. Sądu, co do przedłożenia historii rachunku zawierającego saldo rachunku, zatajenia posiadania trzeciego rachunku bankowego, zatajenia uzyskiwania dochodów z trzeciego oraz czwartego miejsca zatrudnienia, zatajenia rzeczywistej wysokości zarobków z pierwszego oraz drugiego miejsca zatrudnienia, poprzez podanie w zaświadczeniu zaniżonych dochodów kolejno o 1100-1200 zł, oraz o 1100 zł, oraz zatajenia faktu uzyskania tzw. „trzynastki” wynagrodzenia należnego na podstawie Karty Nauczyciela w SP w D., nie przedłożenia historii operacji za miesiące sierpień - wrzesień 2021 r., oraz częściowych okresów w pozostałych miesiącach drugiej połowy 2021 r.;
- oparcia się na antydatowanym dokumencie - zaświadczeniu lekarskim wydanym w dniu 16 grudnia 2021 r. wydanym przez dr n. med. M. N. pomimo, iż pełnomocnik pozwanego zwrócił uwagę Sądowi I instancji na rozprawie, wskazując na antydatowanie dokumentu albowiem nie jest możliwe, aby czas zamiast do przodu, biegł do tyłu, tj. zaświadczenie stwierdzało konieczność indywidualnego nauczania w okresie od dnia 16 grudnia 2021 r. do dnia 28 czerwca 2021 r., co stanowiło kolejny podniesiony przez pełnomocnika pozwanego dowód, iż matka powoda posługuje się nierzetelnymi dokumentami wystawionymi przez podmioty trzecie, które mają dokumentować nierzeczywiste, a korzystny dla powołującej stan faktyczny w celu uzyskania korzystnego dla siebie orzeczenia sądowego;
- na stronie 7 uzasadnienia wyroku, iż „pozwany nie wykorzystuje swoich możliwości od lat, a jeśli to czyni, to nie w sposób nadający się do zweryfikowania”, podczas gdy pozwany będący osobą z wadą wrodzoną słuchu w stopniu znacznym, borykającą się od najmłodszych lat z ww. niepełnosprawnością, cierpiący od kilku lat na bolesne bóle głowy spowodowane nowotworem w czaszce, wykorzystuje w pełni dużo mniejsze od matki powoda zdolności zarobkowe;
- na stronie 8 uzasadnienia wyroku, iż „(...) wysokie dochody osiąga matka powoda, albowiem pracuje na najwyższym poziomie swoich możliwości.” Skoro według Sądu I instancji matka powoda osiąga wysokie dochody pracując „w tylko” dwóch miejscach. To nasuwa się pytanie jakby Sąd ocenił poziom możliwości ponad rzekomo najwyższe swoje możliwości albowiem matka powoda pracuje w czterech miejscach - dorabiając. Pozwany pomija już zupełnie fakt osiągania bardzo wysokich dochodów z korepetycji przez matkę powoda. Aby to ustalić wystarczyło, by przepytała rodziców dzieci ze szkoły, w której pracuje;

- na stronie 8 uzasadnienia wyroku, iż „po drugie matka powoda nie zatajała swoich dochodów”, co stoi w rażącej sprzeczności z zebrany materiał dowodowy wskazującym dobitnie, iż matka powoda zatajała i będzie zatajać swoje dochody;

4. błędu w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu:

- za gołosłownymi twierdzeniami matki powoda, iż dziecko ma rozpoznane ADHD w 2016 r., tj. po ostatniej sprawie w przedmiocie podwyższenia renty alimentacyjnej, co miało w intencji matki powoda częściowo uzasadniać wystąpienie po raz drugi z powództwem w przedmiocie podwyższenia renty alimentacyjnej, podczas gdy dziecko choruje na ADHD od bardzo wczesnego dzieciństwa;
- iż pozwany ma możliwość wykonywania dodatkowej pracy i poprawy swojej sytuacji majątkowej albowiem pozwany ma pod opieką dwójkę małych dzieci, nadto w firmie, w której pracuje, nie ma możliwości podjęcia pracy w nadgodzinach;
- fakt wykonania prywatnie rezonansu magnetycznego głowy przez pozwanego ujawniający nowotwór czaszki, w sytuacji skrajnej niewydolności systemu służby zdrowia w czasie pandemii, która i przed pandemią była niewydolna, co się objawia kilku letnim okresem oczekiwania na zlecone badania ma w ocenie sądu świadczyć „o jego faktycznych możliwościach”, podczas gdy powyższa dowolna ocena jest sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego, realiami polskiej służby zdrowia, ze skutkami pandemii w kontekście dostępności do specjalisty, badań;
- na marginesie pełnomocnik pozwanego wskazuje, na stronie 8 uzasadnienia wyroku, na rentowność w rozumieniu Sądu I instancji, która jest rozumiana jako utrzymywanie się przez przedsiębiorcę na rynku od lat. Pełnomocnik pozwanego podważając ww. sformułowaną definicję rentowności przedsiębiorstwa wskazuje, iż chociażby z jego praktyki zawodowej wynika, iż gdyby było tak jak definiuje to Sąd, to każda egzekucja komornicza p-ko firmom wpisanym do rejestru CEIDG przedsiębiorstw, które istnieją co najmniej 10 lat, w szczególności w zakresie drobnych wierzytelności do 10 000 zł kończyła by się pełnym zaspokojeniem wierzycieli. Co niestety stoi w jawnej sprzeczności z praktyką rynkową, gdzie większość postępowań egzekucyjnych prowadzonych w stosunku do firm istniejących ponad 10 lat prowadzi do całkowitej bezskuteczności;
- na stronie 5 uzasadnienia wyroku, „Zdaniem sądu działania pełnomocnika pozwanego zmierzały de facto do inwigilacji matki małoletniego powoda i nie pozostawały w związku z istotnymi dla rozstrzygnięcia sprawy okolicznościami.” stoją w jawnej opozycji do analogicznych wniosków dowodowych złożonych przez pełnomocnika powoda oraz w złożonych reakcji na nie ówczesnego pełnomocnika pozwanego, w toku poprzedniej sprawy o podwyższenie renty alimentacyjnej, które zostały przyjęte i rozpoznane. Można postawić pytanie, czy analogiczne wnioski dowodowe złożone w toku poprzedniej sprawy w 2014 r. nie stanowiły inwigilacji pozwanego i matki powoda, a obecnie w 2022 r. w ocenie Sądu stanowią inwigilację matki powoda?;

Apelujący na podstawie art. 380 k.p.c. wniósł o poddanie kontroli prawidłowości postanowienia Sądu I instancji zapadłego na rozprawie w dniu 1 lutego 2022 r. w przedmiocie pominięcia wniosków dowodowych:

- zwrócenie się do banku (...) S.A. o nadesłanie salda za miesiące listopad oraz grudzień 2021 r., co do rachunku bankowego nr: (...);
- zawartych w pkt 6-21 odpowiedzi na pozew z dnia 29 października 2021 r. w przedmiocie nadesłania historii operacji na rachunkach, informacji o posiadanych lokatach bankowych należących do matki powoda, tj. E. T. za okres ostatnich 6 miesięcy; albowiem jak trafnie przewidział rozwój sytuacji pozwany, matka powoda rozmyślnie wprowadzała Sąd I instancji w błąd, co do swojej sytuacji majątkowej, zatajała informacje umożliwiające ustalenie jej rzeczywistej sytuacji majątkowej, co zostało wykazane przez pozwanego, a ujawnione na skutek przedłożonego, zawierającego niepełne informacje historii operacji na rachunku głównym matki powoda, tj. historii operacji za miesiąc listopad 2021 r. - na karcie nr 1 z 35 przelewu na kwotę 1000 zł. z 30.11.2021 r., przelewu na kwotę 50

zł. z 30.11.2021 r., na karcie 9 z 35 na kwotę 100 zł. z 26.11.2021 r., historii operacji za miesiąc grudzień 2021 r.
- na karcie nr 27 z 36 na kwotę 300 zł. z 9.12.2021 r.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonej części wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty renty alimentacyjnej w wysokości 300 zł płatnej co miesiąc oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu w postępowaniu przed Sądem I oraz II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwanego, powód wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje okazały się bezzasadne i podlegały oddaleniu.

Przed przystąpieniem do rozważań odnośnie zarzutów podniesionych w obu apelacjach, wskazać należy, że Sąd Rejonowy, w oparciu o rzetelnie oceniony materiał dowodowy, dokonał w sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie potrzeb małoletniego i możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje jako własne. Na aprobatę zasługują również poczynione przez Sąd I instancji rozważania prawne.

W treści uzasadnienia można dostrzec nieścisłość w zakresie wysokości ustalonych przez Sąd Rejonowy usprawiedliwionych potrzeb małoletniego, na które zwrócił uwagę pozwany. Trzeba zatem podkreślić, że sąd ustalił potrzeby małoletniego na poziomie 1750 – 1800 zł na co wskazał na stronach 3, 7 i 9 uzasadnienia. Jedynie na stronie 4 uzasadnienia, zapewne na skutek omyłki, Sąd Rejonowy, odwołując się do potrzeb małoletniego wskazał kwotę 1700 zł, co pozostaje bez wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Rejonowy rozstrzygając sprawę w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, dokonaną ocenę dowodów cechuje dostateczna wszechstronność i staranność. Zastrzeżeń nie budzi ocena dowodów w postaci dokumentów a także dowodu w postaci zeznań stron.

W pierwszej kolejności, Sąd Okręgowy odniesienie się do apelacji powoda, który kwestionuje rozstrzygnięcie w części, w której oddalono jego powództwo, a więc ponad zasądzoną kwotę alimentów w wysokości 900 zł miesięcznie.

Powód w swojej apelacji podniósł zarzut naruszenia prawa procesowego art. 233 § 1 k.p.c. Warto zaznaczyć, że skuteczne postawienie zarzutu dokonania błędnych ustaleń, będących konsekwencją niewłaściwej oceny materiału dowodowego wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Wyrażenie przez stronę odmiennego poglądu, co do oceny poszczególnych dowodów jest jej prawem, jednakże możliwość przedstawienia innej wersji stanu faktycznego nie świadczy jeszcze o nadużyciu zasady swobodnej oceny dowodów. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł wyrażonych w art. 233 § 1 k.p.c. i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

W apelacji małoletniego powoda wskazano, że Sąd I instancji niezasadnie przyjął, aby koszt utrzymania małoletniego powoda wynosił 1800 zł. Zdaniem apelującego rzeczywiste koszty utrzymania powoda są znacznie wyższe i wynoszą nie mniej niż 3000 zł średnio miesięcznie. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy, badając jakie są usprawiedliwione koszty utrzymania małoletniego powoda oraz w jakim zakresie zmieniła się jego sytuacja od czasu ostatniej konkretyzacji obowiązku alimentacyjnego słusznie uznał, że potrzeby małoletniego powoda oscylują w przedziale 1750 – 1800 zł miesięcznie, zostały one ustalone na rozsądnym poziomie zważywszy na wiek małoletniego. Wskazywane w apelacji koszty związane z wystrojem i wyposażeniem pokoju powoda, zakupem sprzętu

elektronicznego do nauki zważywszy na to, że są ponoszone raz na kilka lat, nie mogły mieć istotnego wpływu na zakres ustalonych przez Sąd kosztów utrzymania powoda a tym bardziej na zakres obowiązku alimentacyjnego pozwanego.

Nadto Sąd Rejonowy należycie ustalił usprawiedliwione koszty związane z zakupem odzieży oraz koszty ponoszone na wydatki związane z edukacją. Uwzględniona przez Sąd Rejonowy kwota 200 zł miesięcznie na zakup odzieży i obuwi oraz kwota 100 zł na kulturę i rozrywkę w pełni odpowiada uzasadnionym potrzebom małoletniego powoda. W tym zakresie z pewnością mieszczą się takie wydatki, jak zakup odzieży wyjściowej, piżamy, czy też zakup sprzętu sportowego. Sąd Rejonowy należycie ustalił także usprawiedliwiony wydatek na organizację wakacji małoletniemu określając go na kwotę 100 - 150 zł. W świetle zaferowanego przez powoda materiału dowodowego zastrzeżeń nie budzi również kwota przeznaczana na potrzeby medyczne, jak zakup leków i korzystanie z wizyt lekarskich, które Sąd Rejonowy uwzględnił pod pozycją „leki” w wysokości 60 - 70 zł miesięcznie (720 - 840 zł rocznie). U powoda zdiagnozowano ADHD i w związku z tym małoletni zażywa leki, podlegają one jednak częściowo refundacji. W związku z tym należyte jest ustalenie, że koszt zakupu leków dla małoletniego powoda obejmuje miesięcznie kwotę 15 - 20 zł. Ustalone w tym zakresie przez Sąd potrzeby (60 - 70 zł miesięcznie) obejmują zatem i leki i koszty wizyt lekarskich. Ustaleń tych apelujący nie zdołał zakwestionować. Podzielić należało także wnioski Sądu Rejonowego dotyczące braku podstaw do uwzględnienia dodatkowych kosztów związanych z korzystaniem przez małoletniego z korepetycji. Trafna była ocena Sądu Rejonowego, że skoro matka małoletniego sama z racji wykonywanego zawodu udziela lekcji z języka angielskiego, to tym bardziej może pomagać w tym zakresie synowi i małoletni nie musi korzystać z usług innych specjalistów. Apelujący wskazał, że zakres potrzeb małoletniego z uwagi na ADHD nie ogranicza się tylko do lekcji angielskiego, przy czym nie wykazał dokładnie z jakich zajęć małoletni korzysta, czy też ewentualnie powinien korzystać. Nieuwzględnienie w zakresie potrzeb małoletniego tych kosztów okazało się więc w pełni zrozumiałe i zasadne.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił również, że możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego kształtują się na poziomie ok. 3500 zł netto miesięcznie. Matka małoletniego powoda wskazywała, że możliwości zarobkowe pozwanego są znacznie wyższe, gdyż pracuje on w dobrze prosperującym przedsiębiorstwie swoich rodziców i z pewnością realnie otrzymuje wynagrodzenie wyższe niż to wynikające z przedłożonej umowy o pracę. Zaznaczyć zatem należy, że Sąd Rejonowy ustalając możliwości zarobkowe pozwanego nie brał pod uwagę wykazywanych przez niego comiesięcznych zarobków, lecz wziął pod uwagę możliwości zarobkowe pozwanego ustalając je odwołując się do doświadczenia życiowego, zgodnie z posiadanym przez pozwanego wykształceniem i doświadczeniem zawodowym. Sąd Okręgowy podziela rozważania Sądu Rejonowego co do tego, że pozwany nie wykorzystuje w pełni swoich możliwości zarobkowych, skoro mając znaczne doświadczenie w branży utrzymuje zatrudnienie za wynagrodzeniem na tak niskim poziomie. Sąd I instancji słusznie wskazał, że skoro pozwany od lat pracuje w firmie swojego ojca, z dużym prawdopodobieństwem uzyskuje także dodatkowe gratyfikacje, czy też dodatkowe dochody. Sąd I instancji miał na uwadze również to, że pozwany de facto nie wykazał, ażeby jego problemy zdrowotne stanowiły przeszkodę do rozwoju zawodowego i uzyskiwania większych dochodów. Jednocześnie trzeba zauważyć, że strona powodowa nie przejawiała dostatecznej inicjatywy dowodowej, aby wykazać, że pozwany ma możliwość podjęcia pracy za wyższym wynagrodzeniem, niż ustalił Sąd Rejonowy.

Podsumowując, wniosek Sądu Rejonowego o możliwościach zarobkowych pozwanego na poziomie ok. 3500 zł jest prawidłowy, uzasadnione jest zatem stanowisko, że doszło w tym zakresie do zmiany stosunków w rozumieniu art.138 k.p.c., możliwości zarobkowe uległy zwiększeniu.

Sąd Okręgowy podzielił także ustalenie Sądu Rejonowego co do tego, że pozwany zamieszkuje wraz z rodzicami oraz z żoną i dziećmi na wspólnej nieruchomości, znajduje ono oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Pozwany na rozprawie w dniu 1 lutego 2022 r. wskazał jednoznacznie, że zamieszkuje z żoną, dwójką dzieci i swoimi rodzicami. Strona powodowa nie wykazała inicjatywy dowodowej w celu wykazania, że w rzeczywistości pozwany zamieszkuje we własnym domu wolnostojącym. Nadto oceniając możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego oraz ustalając zakres jego obowiązku alimentacyjnego wobec powoda należy mieć na uwadze również to, że pozwany ma na utrzymaniu oprócz powoda dwoje małoletnich dzieci.

Całkowicie nietrafny okazał się podniesiony w apelacji powoda zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego w postaci art. 135 § 3 pkt 2 k.r.o. Apelujący zarzucał Sądowi Rejonowemu błędną wykładnię ww. przepisu i uznanie, że otrzymywane przez matkę powoda świadczenie „500+” ma wpływ na określenie wysokości obowiązku alimentacyjnego pozwanego. Sąd Rejonowy ustalił jedynie, że matka powoda otrzymuje takie świadczenie oraz że powinno być ono spożytkowane na zaspokojenie potrzeb dziecka, takich jak choćby zajęcia dodatkowe. Nie ma więc podstaw, aby uznać, że ustalenie to w jakikolwiek sposób wpłynęło na ograniczenie zakresu obowiązku alimentacyjnego obciążającego pozwanego. Sąd I instancji nie naruszył tym samym treści przepisu art. 135 § 3 pkt 2 k.r.o., lektura uzasadnienia wyroku wskazuje jednoznacznie, że na wysokość alimentów nie wpłynęło pobierane przez matkę małoletniego świadczenie z programu „Rodzina 500+”.

Z uwagi na powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy nie dopatrył się naruszenia prawa materialnego i oddalił apelację powoda, o czym orzekł w punkcie 1. sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego wywołanych apelacją powoda orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Apelacja powoda została oddalona, zatem powód powinien zwrócić pozwanemu poniesione przez niego na tym etapie koszty, na które złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 120 zł, ustalonej na podstawie § 4 ust. 1 pkt 9 i § 10 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018/265).

Dokonując oceny zasadności apelacji pozwanego, należy wskazać, że Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów w niej sformułowanych.

W punkcie 3. swojej apelacji, pozwany w rozbudowany sposób zarzucił Sądowi Rejonowemu sprzeczność istotnych ustaleń z zebranych w sprawie materiale dowodowym. Sprzeczność ustaleń faktycznych z treścią przeprowadzonych dowodów – na które powołuje się apelujący – co do zasady ma miejsce wówczas, gdy między tymi dowodami, którym została przypisana wiarygodność, a wnioskami do jakich doszedł sąd na ich podstawie występują dysharmonia tj. gdy wnioskowanie sądu obarczone jest błędem logicznym, a nadto gdy nie uwzględniono przeprowadzonego dowodu na etapie oceny jego wiarygodności i mocy dowodowej, czy też gdy przyjęto za wykazane fakty, które nie zostały udowodnione, albo pomięto wykazane okoliczności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 lutego 2019 r., sygn. akt I AGa 317/18, Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt III AUa 1342/16, Legalis).

Apelujący zarzucał w tym względzie przede wszystkim nienależyte ustalenie faktycznych możliwości zarobkowych matki małoletniego powoda i powoływał się na błędne wnioski Sądu Rejonowego w zakresie oceny materiału dowodowego w postaci przedłożonych przez matkę powoda zaświadczeń o zarobkach i historii rachunków bankowych, z których ma zdaniem pozwanego wynikać, iż matka powoda otrzymuje w istocie wyższe wynagrodzenie pracując jako nauczyciel j. angielskiego w Szkole Podstawowej w D. oraz jako pedagog w Szkole Podstawowej(...). Apelujący powołał się na kwotę przelewu przychodzącego na konto matki powoda oznaczonego jako (...) – k. 94, czy też przelewu oznaczonego jako (...) – k. 124, które mają świadczyć o wyższych zarobkach matki powoda, niż wynika to z przedłożonych zaświadczeń o zarobkach – k. 262 – 264. Oczywiście nie można wykluczyć, że matka małoletniego powoda w niektórych miesiącach osiągała wyższe wynagrodzenie, niż wynika to choćby z uśrednionej wysokości podanej w zaświadczeniu o dochodach wystawionym przez (...) sp. z o.o. – k. 264. Nie oznacza to jednak, że przedłożone zaświadczenia są nierzetelne i podano w nich zaniżone zarobki. Podobnie nie można wykluczyć, że matka małoletniego powoda uzyskuje wyższe wynagrodzenie dzięki udzielanym korepetycjom. Niemniej dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie istotne jest przede wszystkim ustalenie, czy doszło do zmiany stosunków w zakresie usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, które jak już wskazano zostały ustalone w należyty sposób i możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego. Słusznie zatem Sąd Rejonowy czynił ustalenia również co do możliwości zarobkowych i majątkowych pozwanego. Sytuacja majątkowa matki małoletniego powoda i osiągnięte przez nią dochody są oczywiście istotne, nie mają jednak bezpośredniego wpływu na zakres obowiązku alimentacyjnego obciążającego pozwanego. W świetle ustaleń Sądu Rejonowego nie budzi wątpliwości, że matka małoletniego osiąga dochód w kwocie przekraczającej 6000 zł netto, nie może to jednak prowadzić do ograniczenia zakresu obowiązku

alimentacyjnego pozwanego, który nie sprawuje pieczy nad małoletnim synem i nie utrzymuje z nim jakiegokolwiek kontaktu. Nadto należy przypomnieć, iż matka powoda sprawuje nad nim osobistą pieczę, a więc w dużej mierze w ten właśnie sposób spełnia swój obowiązek alimentacyjny wobec małoletniego. Słusznie zatem zauważył Sąd Rejonowy, że nawet gdyby zakres dochodów matki małoletniego był wyższy, to i tak nie mógłby skutkować obciążeniem jej obowiązkiem alimentacyjnym w większym zakresie. Nie budzi też wątpliwości, że matka powoda w należyty sposób wykorzystuje swoje możliwości zarobkowe, bez znaczenia pozostaje jednak czy osiąga dochód z dwóch czy z czterech źródeł jak sugeruje pozwany. Marginalnie należy zauważyć, że pozwany akcentuje przede wszystkim wysokie dochody matki małoletniego powoda jednocześnie minimalizując swoje możliwości zarobkowe i majątkowe, w tym możliwy do osiągnięcia dochód.

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty pozwanego, co do błędnego ustalenia przez Sąd Rejonowy, że małoletni powód powinien korzystać z indywidualnego nauczania. Oczywiście jest, że zaświadczenie stwierdzające konieczność indywidualnego nauczania w okresie od dnia 16 grudnia 2021 r. do dnia 28 czerwca 2021 r. zawierało oczywistą omyłkę pisarską, nie sposób jednak tylko z tego powodu wywieść wnioski, że matka małoletniego powoda posługiwała się nierzetelnymi dokumentami. Bezsprzeczne w sprawie jest to, że małoletni ma rozpoznane schorzenie ADHD, co skutkuje odpowiednimi zalecaniami dotyczącymi kształcenia.

Nietrafne okazały się także zarzuty pozwanego odnośnie ustalenia przez Sąd Rejonowy jego możliwości zarobkowych. Sąd Rejonowy określając rzeczywiste możliwości zarobkowe pozwanego słusznie miał na uwadze przede wszystkim to, że pozwany od lat pracuje jako sprzedawca i konsultant. Wątpliwości musi zatem budzić to, że uzyskuje wynagrodzenie w wysokości zbliżonej do minimalnego wygroźnienia. Trudno nie zgodzić się z Sądem Rejonowym, że wraz ze zdobyciem doświadczenia w danej branży jego możliwości zarobkowe z pewnością wzrastają i oscylują przynajmniej w wysokości przyjętej na poziomie ok. 3.500 zł netto miesięcznie albo nawet większej. Pozwany błędnie zarzucał Sądowi Rejonowemu, że w tym zakresie doszedł do niewłaściwych wniosków, argumentację Sądu I instancji należy i w tym zakresie podzielić. Słusznie zatem Sąd Rejonowy stwierdził, że pozwany może uzyskiwać wyższe wynagrodzenie w przedsiębiorstwie ojca. W celu zwiększenia swoich dochodów pozwany może również podjąć zatrudnienie w innym miejscu, może także w celu zaspokojenia potrzeb powoda podjąć dodatkową pracę. Nie sposób stwierdzić, że przeszkodą do podjęcia dodatkowego zatrudnienia jest posiadanie przez pozwanego oprócz małoletniego powoda jeszcze dzieci z innego związku. Zaoferowany materiał dowodowy nie pozwala również na wyprowadzenie wniosku, że przeszkodą do intensyfikacji działalności zawodowej przez pozwanego jest stan jego zdrowia.

Nietrafne okazały się także zarzuty pozwanego dotyczące naruszenia przepisów prawa materialnego art. 135 § 1 k.r.o. oraz art. 138 k.r.o. Jak już wskazano w części uzasadnienia odnoszącego się do zarzutów apelacyjnych powoda, w toku postępowania przed Sądem I instancji prawidłowo ustalono wysokość usprawiedliwionych potrzeb małoletniego na poziomie ok. 1750 - 1800 zł. Nietrafna jest argumentacja pozwanego, iż zakres potrzeb małoletniego kształtuje się na poziomie 1310 - 1360 zł. Pozwany kwestionował wydatki: w kwocie 100 zł na rozrywkę, w kwocie 100 - 150 zł na wakacje, w kwocie 100 zł na zajęcia dodatkowe. W ocenie pozwanego również koszt zakupu odzieży i obuwia powinien być niższy, i wynosić 150 zł, a nie 200 zł jak ustalił Sąd Rejonowy. Podobnie, usprawiedliwiony koszt zakupu leków/wizyt lekarskich powinien zdaniem pozwanego wynosić 40 zł, nie zaś 60 -70 zł, natomiast koszt użytkowania telefonu powinien wynosić 20 zł, a nie 40 zł. Argumentacji pozwanego przytoczonej na poparcie twierdzeń dotyczących potrzeb powoda nie sposób podzielić. Rozważania Sądu Rejonowego są w tym zakresie prawidłowe. Mając na względzie wiek małoletniego powoda, zakres jego usprawiedliwionych potrzeb został ustalony przez sąd na rozsądnym poziomie, ustaleń tych pozwany nie zdołał podważyć.

Zważając na okoliczność, że konkretyzacja poprzedniego obowiązku alimentacyjnego miała miejsce wówczas, kiedy małoletni powód miał niecałe 19 miesięcy, to nie ulega wątpliwości, iż w przeciągu tak długiego okresu czasu nastąpił wzrost jego usprawiedliwionych potrzeb. Twierdzenia pozwanego, iż uzasadnione koszty utrzymania małoletniego spadły w stosunku do ostatniego sądowego ustalenia alimentów, należało uznać za irracjonalne i pozbawione całkowicie oparcia w zebranych materiale dowodowym. Wzrost potrzeb małoletniego wynika chociażby z faktu jego rozwoju fizycznego. Nie ulega wątpliwości, że zachodzi różnica w potrzebach niespełna dwuletniego, a jedenastoletniego dziecka. Oczywiście jest w ocenie Sądu Okręgowego, że od ostatniego orzekania w przedmiocie

alimentów zwiększyły się potrzeby małoletniego chociażby wobec wzrostu cen towarów i usług, a także w związku z rozpoczęciem nauki.

Nietrafne okazały się także zarzuty pozwanego, dotyczące braku rozważań dotyczących ustaleń sądu poczynionych w toku postępowania w sprawie III Rc 123/12 i ich wpływu na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. W sprawie III Rc 123/12 w dniu 29 sierpnia 2012 r. strony zawarły ugodę na co wskazał Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przytaczając jednocześnie ustalenia w zakresie usprawiedliwionych potrzeb małoletniego powoda w tym czasie. W ocenie Sądu odwoławczego opierając się na ustaleniach poczynionych przez Sąd I instancji w toku niniejszego postępowania należy stwierdzić, iż nastąpiła zmiana stosunków uzasadniająca podwyższenie alimentów zasądzonych na rzecz powoda. Odnotowano zarówno wzrost potrzeb powoda jak i możliwości zarobkowych pozwanego. Nadto wcześniej pozwany utrzymał kontakty z synem i związku z tym poza uiszczanymi alimentami czynił również osobiste starania o jego utrzymanie i wychowanie i dodatkowo choćby w niewielkim zakresie partycypował w jego kosztach utrzymania.

W niniejszym postępowaniu, Sąd badał więc na nowo, czy zaszły takie okoliczności, które powodowały zmianę umowy dotyczącej obowiązku alimentacyjnego. Okoliczność, że w niniejszym postępowaniu Sąd ustalił potrzeby małoletniego na podobnym poziomie jak w postępowaniu, w którym doszło do oddalenia powództwa nie przesądzało o bezzasadności niniejszego powództwa. Oprócz przesłanki związanej z zwiększeniem lub zmniejszeniem usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego, przepis art. 138 k.r.o. wskazuje także na przesłankę zwiększenia lub zmniejszenia możliwości zarobkowych oraz majątkowych zobowiązanego. Obecnie możliwości zarobkowe są znacznie wyższe wynoszą ok. 3.500 zł netto miesięcznie. Nadto w sprawie IV RC 919/14 ustalono, że pozwany utrzymuje kontakty z małoletnim w wymiarze określonym ugodą. Obecnie pozwany nie utrzymuje kontaktu z synem, został pozbawiony władzy rodzicielskiej.

Trzeba również wskazać, odwołując się do argumentacji przywołanej w apelacji pozwanego, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zasadą jest, że dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami. Bez znaczenia pozostaje, czy rodzice żyją wspólnie z dziećmi oraz to czy pozostają w związku małżeński czy też nie. Istota tej zasady sprowadza się do zbliżonego z rodzicami zakresu zaspokajania usprawiedliwionych potrzeb dziecka. Rodzice muszą więc podzielić się z dzieckiem nawet najmniejszymi dochodami Uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna i Administracyjna z dnia 13 maja 1986 r., sygn. III Czp 9/86.

Apelujący - pozwany wniósł o poddanie kontroli na podstawie przepisu art. 380 k.p.c. prawidłowości postanowienia Sądu I instancji zapadłego na rozprawie w dniu 1 lutego 2022 r. w przedmiocie pominięcia wniosków dowodowych dotyczących m.in. zwrócenia się do banku (...) S.A. o nadesłanie salda co do rachunku bankowego matki małoletniego powoda, czy też nadesłania historii operacji na rachunkach. Wniosek ten okazał się bezzasadny. Rację miał Sąd Rejonowy oddalając powyższe wnioski dowodowe, jako zmierzające jedynie do przedłużenia postępowania. Jak słusznie podkreślono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wnioski te w istocie zmierzały do wykazania sytuacji majątkowej matki małoletniego powoda, podczas gdy jej sytuacja majątkowa została w sposób niewątpliwy wykazana w dostateczny dla rozstrzygnięcia sprawy sposób już na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie. Nie było więc potrzeby, ażeby zwracać się do instytucji bankowych w zakresie określonym wnioskiem dowodowym pozwanego.

Mając na uwadze powyższe, apelacja pozwanego podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzeczono w punkcie 3. sentencji wyroku.

Z tych też względów, kosztami procesu wywołanymi apelacją pozwanego obciążono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. pozwanego, gdyż przegrał to postępowanie w całości, Pozwany jest zobowiązany zwrócić powodowi wynagrodzenie jego pełnomocnika w kwocie 450 zł, które ustalono na podstawie § 2 pkt 3), § 4 ust. 4 i § 10 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018/265).

Alina Szymanowska